

съ слѣднитѣ мѣстности: „Градътъ“ 4 килом. на юго-западъ отъ Дрѣново до с. Нейчевци, прѣдставлява една висока скала, на която сжществуватъ останки отъ стара крѣпость, съ зидове около 2 м. дебели. Не се знае положително отъ кое врѣме е, но прѣдполага се да е отъ Българско врѣме, като тамъ наблизо има мѣстность називаема „Царъ-Асѣнникъ“ и малко по-нататѣкъ „Царева-Ливада“ *Карѣжа* 4 килом. на северо-истокъ отъ Дрѣново до с. Зая, сжщо висока скала на която се намиратъ останки отъ зидове около 1 и половина м. дебели, зазидани на едно пространство около 2000 кв. м. Спорѣдъ преданието което сжествува, тѣзи останки биле отъ едноврѣмешна кула — притежание на нѣкои си български войводи. При нея още личатъ кюкковетѣ, прѣзъ които е била докарвѣна водата за тази кула. На ближнитѣ селяни често пжти се е случвало при раскопването за да ваджтъ камъни, да намиратъ отъ староврѣменни издѣлия и разни монети.

Не по-малко значение въ историческо отношение прѣдставлява и Дрѣновскій манастиръ „Св. Арахангелъ Михаилъ“ отстоящъ 5 килом. на Западъ отъ Дрѣново, расположенъ между високи скали по дѣсната страна на Янтриното корито; тамъ гдѣто се събиратъ двата ъ притока. Около него се намиратъ доста голѣми пещери и други доста интересни мѣстности при раскопаванieto на които сж намѣрени доста стари издѣлия, човѣшки кокали, едноврѣмешни съдове и др. Имало е камъни съ надписи, но за сега вече не съществуватъ. Тоя манастиръ три пжти е разрушванъ отъ Турцитѣ, слѣдъ като е давалъ значителни жертви. Особенно поразително е било послѣдното му разорѣние отъ Турцитѣ прѣзъ 1876 година, когато бѣхж се събрали и укрѣпили въ него около 240 души български въстаници, прѣдвеждани отъ Попъ Харитона и Бача Кира. Възстанниците въодушевявани и подържани отъ тогавашний Игуменъ „Отецъ Пахомий“ мжжественно сдържахж 11 дневна битка съ многобройнитѣ турски ордии (редовна пѣхотна войска, артилерия, черкези и башибозуци) командувани отъ Фазлѣ Паша. Никакви турски увѣщания не можехж да отвърнятъ възстанниците отъ идеята имъ, макаръ и виждахж нищожеството си прѣдъ турската сганъ, само сполуката на Турцитѣ да запалятъ манастиря распили въстанниците, като по-голѣмата частъ отъ тѣхъ бидохж избити изъ околно-